

СКЛАД ХОРУ

СОПРАНО

Аня Буньо
Аня Вівчарик
Аня Гриньків
Марія Гринюк
Галина Думас
Олександра Дунців
Ліда Зобків
Орися Івахів
Софія Паславська

АЛЬТ

Марта Аттікос
Люба Вінтоняк
Аня Гапон
Софія Кадикало
Люба Киба
Катерина Кричковська
Леся Маруняк
Ліда Орищишин
Богдана Подільчак

ЧОЛОВІЧІ ГОЛОСИ

Ігор Буранич
Ярослав Василак
Сергій Малюк
Іван Матолінець
Михайло Петрів

Ф ормування хору нашої громади св. Миколая в Афінах я би віднесла на весну 1999 року, коли перед Великоднем до нас приїхав молодий священик – отець Святослав Шевчук, нині єпископ, апостольський адміністратор в Аргентині (з 27 березня 2011 року – Верховний архієпископ Києво-Галицький, митрополит Київський - предстоятель Української греко-католицької церкви). Пані Галина Маслюк, будучи на той час головою єдиного українського товариства «Журавлиний край», додала багато зусиль, щоб відшукати нас, обдзвонювала кого знала, аби напередодні прийти до церкви Святої Трійці на Ахарноні, щоби підготувати святкову Літургію разом з новим отцем. Ми посподилися: Марта Аттікос, я, Зеник Фрей, Аня Корінець, Аня Гапон, Катерина Кричковська, я і не пам'ятаю всіх. Була з нами і Леся Черна.

Отець Святослав вчив нас «азів» богослужби. Ми були з різних областей і районів [України], навіть якщо трошки щось і знали, то кожний по-своєму. Найбільше мені запам'яталося, як отець нас заспокоював, щоб ми не хвилювалися і запевняв, що якщо ми щось пропустимо чи заспіваємо не так – це зробить він сам, а ми повинні святкувати і веселитись в цей великий день Пасхи.

Так і було, о. Святослав, тоді ще зовсім юний, організував все так добре і вміло, що наше галицьке «Христос Воскрес» цю неділю лунало настільки гучно, що здавалося, досягало до самих небес.

Поступово до хору приєднувалися все нові люди і якісно покращувалося його звучання. Нас ставало все більше, прийшли гарні сопрано: Аня Буньо, Марія Гринюк, Софія Паславська, Галина Добровольська. А також сім'я Зобків – Олег (ведучий бас і улюбленець людей) з дружиною Лідою та дочкою Любою, сестри Надя Шпарій і Люба Гринчишин, Михайло Пісько, Роман Садовський, Степан Зказко,

Майбутнє нашого хору

Зіновія Лев, Люба Вінтоняк, Слава Сарабай і Стефа Горгут, Леся Олійничук, Аня Вережак, Марічка з Тернополя – молоде дівчатко, мила і розумна, ми її всі дуже любимо, зараз вона студентка медичного інституту.

Коли з України до нас приїхав о. Ярослав Бац, то хором короткий час керував пан Роман і «Слава – Єдинородний», яке ми співаємо до сьогодні – навчив нас він. Та незадовго п. Роман повернувся в Україну і ми знову залишились без диригента. А тому не раз доходило до суперечок, бо кожній

здавалося, що правильно співають так, як співають в її церкві, а співати треба було одне і всім разом. Та з приїздом отця Любомира Даціва, в 2002-му році, все стало на свої місця. Отець почав з нами працювати, постійно займатися, робити репетиції і багато нас навчив. Хор удосконалювався, почав працювати злагоджено і добре звучати. В цей час прийшла до нас керівник хору – пані Оксана Домичак, яка керує нами і по цей час. Вже під її керівництвом ми готували багато різноманітних виступів у нашій церкві: Свята коляди, щорічні

Під час Великоднього богослужіння у храмі Пресвятої Трійці на Ахарноні

Шевченківське свято

Свята матері, Шевченківські дні, вертеп. Їздили з виступом на запрошення римо-католицької німецькомовної парафії св. Михайла, виступали в ліцеї на Неа Смірні, на огляді в університеті Зографу представляли українську діаспору. Хор неодноразово виступав в посольстві України на День Незалежності, Шевченківських днях, брав участь у виступах на запрошення грецьких димархів: на Марусі, Мелісії. Ми приймали у нас моряків українського військового судна «Славутич» і співали їм. Вони у відповідь влаштували нам прийняття на кораблі з оркестром. Враження були незабутні. У нас гостювала громада з Торонто (Канада), ми співали разом з ними, а їхній отець Роман Галадза – дуже веселий і дотепний.

Отець Любомир – людина надзвичайно розумна, повна сил та енергії, зумів так організовано поставити роботу хору, що ми далеко від дому, від рідних, майже не відчували цього.

Великий внесок у життя хору вніс о. Онуфрій Кіндратишин, монах-студит, що перебував в Афінах на навчання. Прекрасний бас, абсолютний слух і надзвичайної душі людина. Він часто виступав з нами, навчив нас багато пісень і колядок.

Важливою для хору була присутність сестри Миколаї, яка довгий час була тут, вчила і співала разом з нами.

Традиційно і цього року, на завершення різдвяного циклу, було проведено Вечір колядок разом з виступами вертепу, що підготувала сестра Герарда. Багато в чому відчуваємо допомогу сестер, які є з нами в даний час і трудяться на благо Церкви і на славу Богу. На панахиді за жертвами

Голодомору 1932-1933 років, виконана хором пісня «Чуй же, брате мій», цього разу розчулила присутніх до сліз.

А недавно, 7-го березня, ми стали свідками і учасниками великої історичної події – відкриття в Афінах пам'ятника великому Кобзареві в районі Зографу, де наш хор не тільки успішно виступав, а й прикрасив українським строєм, вишиванками усе дійство. На виконанні пісні «Ребе та стогне Дніпр широкий» до нас приєдналися більшість присутніх – посол, голова Львівської обласної ради, гості свята, запрошені, наші парафіяни, що стало справжнім гімном Т.Г. Шевченку на завершення урочистості.

Сьогодні хор діє, він є. Пані Оксана Домичак керує ним вже сьомий рік. Не все є просто і легко. Люди приїхали на заробітки, працюють. Не всі можуть зібратися не те що на репетицію, а часто і на виступ. Буває важко: складні характери, вольові люди, але всіх нас об'єднує любов до Всевишнього, до Церкви, до рідного краю. І велика дяка Богу за те, що маємо нашу церкву і є можливість співати хвалу Йому у свята і будні.

Приємно, що теперішній настоятель громади – о. Тарас Когут (ініціативний і діяльний чоловік, людина слова) – безпосередньо надає великого значення діяльності хору та приділяє нам увагу.

Ліда Орицишин*

«Вісник громади Св. Миколая УГКЦ в Афінах», 2010 рік.

* Сьогодні керівник Хору — прим. ред.